

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
A REPUBLICII MOLDOVA**

**THE SUPREME COURT OF JUSTICE
OF THE REPUBLIC OF MOLDOVA**

mun. Chișinău, str. P. Rareș, nr.18,
Republica Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+ 373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Chișinău, P.Rareș, 18 street,
Republic of Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Nr. 3ra-12/19 din 04.04.2019

**Domnului Mihai Poalelungi
Președintele Curții Constituționale a RM**

Prin prezenta, în baza încheierii din 03 aprilie 2019, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție vă expediază cererea depusă de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Vladimir Grosu privind controlul constituționalității prevederilor art. 68 Cod de procedură civilă.

Anexă: copia încheierii din 03.04.2019, cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate adresată Curții Supreme de Justiție, sesizarea adresată Curții Constituționale a RM.

Cu respect,

**Președintele Colegiului civil,
comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție**

T.Vieru

Ex: T.Bradu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA		
Intrare Nr.	689	
" 08 "	04	2019

**Curtea Constituțională
a Republicii Moldova**

Excepție de neconstituționalitate

În temeiul art.135 (1) din Constituție

Autorul. Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești

Obiectul

Exercitarea controlului de constituționalitate a sintagmei "Intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția dreptului de a" din art. 68 din Codul de Procedură Civilă, prin prisma corespunderii cu art.1 (3), 2, 20 din Constituție.

Circumstanțele de fapt

În fapt, prin Hotărârea Judecătoriei mun. Chișinău, sediul Centru, nr. 3-12/18 din 19.02.2018, a fost admisă în mod integral acțiunea depusă de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești (în continuare – "U.N.E.J.") către Ministerul Justiției, în ordinea contenciosului administrative, cu privire la anularea Ordinului nr. 924 din 27.10.2017.

Prin hotărârea prenotată, a fost anulat Ordinul Ministrului Justiției nr. 924 din 27.10.2017, prin care s-a dispus investirea executorului judecătoresc, Gosic Andrei, cu împuterniciri de exercitare a activității de executare în circumscripția unei alte instanțe de judecată.

Ulterior, prin Decizia Curții de Apel Chișinău nr. 3a-545/18 din 24.07.2018, au fost respinse apelurile declarate de către Ministerul Justiției și executorul judecătoresc, Gosic Andrei, fiind menținută în vigoare hotărârea instanței de fond.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel, a depus recurs, doar intervenientul accesoriu, executorul judecătoresc Gosic Andrei.

Prin Referința înregistrată de către Ministerul Justiției, în cancelaria Curții Supreme de Justiție, la 26.11.2018, ultima, în calitatea sa de pârât-intimat, a comunicat în mod explicit la pct. 4 că, recursul declarat de către executorul judecătoresc, Gosic Andrei, este unul neîntemeiat sub aspectul fondului cauzei, fapt care echivalează cu o recunoaștere implicită a acțiunii înaintate de către U.N.E.J.

Mai mult ca atât, Ministerul Justiției, a executat întru totul decizia instanței de apel care a devenit definitivă, (i) fiind emis un ordin de revocare/anulare a Ordinului nr. 924 din 27.10.2018, care face obiectul examinării în prezentul litigiu și (ii) nici nu și-a exercitat dreptul său de recurs asupra hotărârilor instanței de fond, cât și de apel, fapt care servește ca un argument suplimentar că, Ministerul Justiției, în calitatea sa de pârât-intimat, a recunoscut ilegalitatea acțiunilor săvârșite la etapa emiterii Ordinului nr. 924 din 27.10.2018.

La 06.03.2019, recursul declarat de către executorul judecătoresc, Gosic Andrei, în calitatea sa de intervenient accesoriu, a fost declarat admisibil de către Curtea Supremă de Justiție, fiind stabilită data examinării fondului cauzei pentru 20.03.2019, ora 9.00.

Dreptul pertinent

Constituția Republicii Moldova

Articolul 1. Statul Republica Moldova

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 2. Suveranitatea și puterea de stat

(1) Suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție.

(2) Nici o persoană particulară, nici o parte din popor, nici un grup social, nici un partid politic sau o altă formațiune obștească nu poate exercita puterea de stat în nume propriu. Uzurparea puterii de stat constituie cea mai gravă crimă împotriva poporului.

Articolul 20. Accesul liber la justiție

- (1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.
- (2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Codul de procedură Civilă al Republicii Moldova

Art. 67. Intervenientul accesoriu (intervenientul care nu formulează pretenții proprii asupra obiectului litigiului)

(1) Persoana interesată într-un proces pornit între alte persoane poate interveni în el alături de reclamant sau de pârât până la închiderea dezbaterilor judiciare în prima instanță dacă hotărârea pronunțată ar putea să influențeze drepturile sau obligațiile lui față de una din părți.

(2) Pentru a interveni în proces, intervenientul depune o cerere în care demonstrează interesul intervenției, menționând cărei părți se va alătura. Copia de pe cerere se înmânează ambelor părți.

(3) Intervenientul accesoriu poate fi introdus în proces și la cererea uneia dintre părți sau din oficiul instanței.

(5) Încheierea judecătorească privind respingerea cererii de introducere în proces a intervenientului accesoriu poate fi atacată odată cu atacarea fondului cauzei de către participanții la proces.

Articolul 68. Drepturile și obligațiile procedurale ale intervenientului accesoriu

Intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția dreptului de a modifica temeiul și obiectul acțiunii, de a majora sau reduce cuantumul pretențiilor din acțiune, precum și de a renunța la acțiune, de a recunoaște acțiunea sau de a încheia tranzacție, de a înainta acțiune reconvențională sau de a cere executarea silită a hotărârii, încheierii sau deciziei judecătorești.

Articolul 94. Repartizarea cheltuielilor de judecată între părți

(1) Instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează

cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

(2) În cazul mai multor reclamanți sau pârâți, aceștia sunt obligați să compenseze cheltuielile de judecată în mod egal, proporțional sau solidar, în funcție de interesul fiecăruia ori de caracterul litigiului dintre ei. **Dacă unul dintre coparticipanți a utilizat mijloace speciale de apărare judiciară, ceilalți nu sunt responsabili de cheltuielile lui.**

(3) Prevederile alin.(1) și (2) se aplică și la repartizarea între părți a cheltuielilor de judecată în instanță de apel, în instanță de recurs și în cadrul revizuirii.

(4) Dacă, fără a trimite cauza spre rejudecare, modifică hotărârea atacată sau pronunță o nouă hotărâre, instanța ierarhic superioară poate schimba corespunzător repartizarea cheltuielilor de judecată.

Articolul 96. Compensarea cheltuielilor de asistență juridică

(1) Instanța judecătorească **obligă partea care a pierdut procesul** să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

(1¹) Cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Drept Comparat

- ***Convenția Europeană a Drepturilor Omului***

Art. 36 Intervenția terților

1. În orice cauză prezentată de un reclamant unei Camere sau Marii Camere, Înalta Parte Contractantă, al cărei cetățean este reclamantul, are dreptul de a prezenta observații scrise și de a lua parte la audieri. 2. În interesul bunei administrări a justiției, președintele Curții poate invita orice înalta Parte Contractantă care nu este parte în cauză sau orice persoană interesată, alta decât reclamantul, să prezinte observații scrise sau să ia parte la audiere. 3. În orice cauză prezentată unei Camere sau Marii Camere, Comisarul pentru drepturile omului al Consiliului Europei poate prezenta observații scrise sau participa la audieri.

Art. 43 Retrimiterie în fața Marii Camere

1. Într-un termen de trei luni de la data hotărârii unei Camere, **orice parte** în cauză poate, în cazuri excepționale, să solicite retrimiteria cauzei în fața Marii Camere.

- **Codul de procedură civilă a RFG**

§ 67 Statutul juridic al sub-intervenientului

Sub-intervenientul trebuie să accepte procesul în situația în care se află în momentul aderării sale; el are dreptul de a contesta și de a se apăra efectiv prin toate actele de procedură, cu **excepția cazului în care declarațiile și actele sale sunt în conflict cu declarațiile și acțiunile părții principale.**

- **Jurisprudența Curții de casare din Franța**

” Rezultă din articolele 330 și 609 a Codului de procedură civilă că intervenientul accesoriu nu are calitatea de a forma un recurs în casare dacă partea principală nu a făcut-o.” (Cass. 2e civ., 25 juin 2015, n° 14-24545, F–PB (irrecevabilité pourvoi c/ CA Versailles, 27 mars 2014), Mme Flise, prés. – SCP Fabiani, Luc-Thaler et Pinatel, SCP Meier-Bourdeau et Lécuyer, av.)

- **Cod de Procedură Civilă (România)**

Art.67 Judecarea cererii de intervenție accesorie

(4) Calea de atac exercitată de intervenientul accesoriu se socotește neavenită dacă partea pentru care a intervenit nu a exercitat calea de atac, a renunțat la calea de atac exercitată ori aceasta a fost anulată, perimată sau respinsă fără a fi cercetată în fond.

În drept. Intervenientul accesoriu nu poate avea dreptul de a contesta cu recurs hotărârea/decizia instanței de judecată, în situația în care aceasta nu a fost atacată de partea căreia i s-a alăturat. Omisiunea de a excepta acest drept din sfera drepturilor atribuite intervenientului accesoriu este contrară principiului securității raporturilor juridice, dreptului la un proces echitabil, suveranității și puterii de stat (art. 2 Constituție), principiului buneii administrări.

În situația în care intervenientul accesoriu are drepturi comparabile sau (practic) egale cu părțile în proces – acțiunile sale procesuale pot supraviețui pe cele ale părții în favoarea căruia a intervenit în proces, fie el reclamant sau pârât: de exemplu, când partea în proces nu contestă hotărârea cu apel sau recurs, pe când intervenientul accesoriu o face, deoarece legislația îi permite.

1. Confuzia legii prin prisma contradicțiilor interne din Codul de Procedură Civilă a RM.

- Intervenientul accesoriu este persoana interesată într-un proces pornit între alte persoane și poate interveni în el **alături de reclamant sau de pârât**. Deci, sub aspectul naturii juridice intervenientul accesoriu nu are un statut independent, autonom în proces. Plecând de la această logică a lucrurilor, cererile intervenientului accesoriu nu pot supraviețui pe cele ale părții la care s-a alăturat, el nu are nici un drept propriu, ci drepturi derivate și intrinsec legate de drepturile părții în favoarea căreia a intervenit, iar admisibilitatea cererilor/acțiunilor acestuia **sunt subordonate modului de exercitare sau recunoaștere a drepturilor părții susținute**. Însă, această logică și natură juridică a statutului procesual al intervenientului accesoriu este contrazisă de normele procesual-civile în vigoare, **care creează confuzie și incertitudine juridică privind exercitarea drepturilor de către părțile în proces**, care sunt figurile centrale într-un proces de contencios administrativ și, cel puțin formal, au drepturi mai întinse decât intervenientul accesoriu.
- Legislația procesual civilă actuală îi dă dreptul intervenientului accesoriu de a contesta cu apel și recurs hotărârea judecătorească, **însă îl privează de dreptul de a cere executarea silită a hotărârii**: este un non-sens – **la ce bun servește dreptul de apel/recurs pentru a casa sau modifica hotărârea care nu convine și pe care reclamantul sau pârâtul, de partea căruia intervine intervenientul accesoriu nu o contestă, dacă aceasta nu va putea fi pusă în executare?!** În rezultat ar putea exista o hotărâre judecătorească, care nu ar fi mai mult decât o simplă părere a judecătorului, deoarece nici partea care a câștigat procesul nu va manifesta interes în a o pune spre execută.

- Altă contradicție o observăm în faptul că, conform CPC, Instanța judecătorească **obligă partea care a pierdut procesul** să compenseze părții, care a avut câștig de cauză, cheltuielile ei de asistență juridică. Însă, **intervenientul accesoriu nu este parte în proces și instanța de apel sau recurs nu ar putea incasa aceste cheltuieli din contul lui în cazul în care partea la care s-a alăturat nu exercită calea de atac, situație în care partea care a câștigat procesul, judecându-se cu intervenientul accesoriu, nu-și va recupera cheltuielile**, ceea ce nu este în spiritul unui proces echitabil, este **contrar accesului la justiție** și ar stimula abuzurile în folosirea căilor de atac în instanță.
- Atribuirea intervenientul accesoriu a dreptului de a ataca o hotărâre în cazul în care partea la care acesta s-a alăturat refuză la acest drept **împiedică judecătorul și partea adversă să verifice buna-credință a intervenientului și corespunderea acestuia rolului și statutului său procesual, în sensul că acesta real susține și nu merge contrar poziției părții căreia i s-a alăturat.**
- Prin exercitarea dreptului la recurs, în lipsa recursului părții în proces pe care o susține, **intervenientul accesoriu de fapt ajunge a formula pretenții proprii cu privire la obiectul litigiului** – deoarece el este acela care determină limitele fondului recursului, și nu partea pe care o susține, **ceea ce este contrar naturii sale juridice și rolului său procesual conturat de lege.** Astfel, intervenientul accesoriu, practic are **mai multe drepturi decât părțile în proces**, deoarece el de **fapt devine judecător** prin a depune recurs în situația în care părțile încheie o **tranzacție de împăcare, fie atunci când pârâțul recunoaște acțiunea.** Astfel, în asemenea situații el dispune de putere decizională mai mare privind momentul când se va termina procesul comparativ cu părțile, care dispută obiectul litigiului. Această situație legislativă actuală este iarăși un non-sens juridic.
- Toate aceste contradicții interne în textul Codului de procedură civilă creează incertitudine pentru partea care apare în recurs și se "judecă" cu intervenientul accesoriu și sub aspectul principiului **res judicata**. Neexercitarea căii de atac de către partea la care se alătură intervenientul accesoriu, însă cu exercitarea

concomitentă a dreptului la apel/recurs de către intervenient - **generează problema opozabilității acestei hotărâri în raport cu această parte în proces în defavoarea celeilalte părți în proces care a format apel sau recurs, deformează valoarea principiului autorității lucrului judecat** – în timp ce cealaltă parte în proces nu participă la acest proces în apel sau recurs! În atare circumstanțe, viitoarea hotărâre ar putea avea la bază alte elemente de fapt și de drept comparativ cu hotărârea de la etapa la care au participat ambele părți - **contrar principiului securității raporturilor juridice sub aspectul *res judicata***. Însă, doar constatări ale instanței din hotărâri adoptate în proces la care au participat **părțile** (ambele părți) trebuie să se bucure de *res judicata* și să fie în viitor opozabile părților și executorii în privința lor.

În concluzie, o cerere de recurs exercitată de intervenientul accesoriu poate ajuta partea la care se alătură și nu contravine unui proces echitabil doar dacă partea însăși exercită această cale de atac.

2. Situația în care intervenientul accesoriu are dreptul și exercită calea de atac, iar partea la care se alătură nu se prevalează de acest drept, este **contrară principiului disponibilității**, **contrazice natura juridică a "intervenientului accesoriu"** – care intervine de partea cuiva și nu are **pretenții proprii asupra obiectului litigiului**, deci acesta nu ar trebui să aibă drept egal cu partea în proces de a contesta hotărârea pe care nu o contestă această parte. Deci, *ab initio* **participantul care nu are pretenții proprii asupra obiectului litigiului nu poate avea drepturi egale cu partea în proces**, în particular dreptul de a contesta hotărârea de judecată, odată ce aceasta nu a fost contestată de reclamant sau pârât de partea căruia acesta a intervenit.
3. Dotarea intervenientului accesoriu cu dreptul de forma apel/recurs în situația în care partea în proces de partea căreia acesta intervine nu face uz de acest drept – **contravine și principiului contradictorialității**, ca parte a unui proces echitabil: cum vor fi respectate drepturile părții în proces care nu a depus recurs, neputând nici să depună referință sau în alt mod să-și apere drepturile, în timp ce altă parte dispută litigiul cu intervenientul accesoriu?!

4. Într-un **proces de contencios administrativ** admiterea recursului intervenientului accesoriu în lipsa atacării hotărârii instanței de apel de către autoritatea publică pârâtă, capătă o cu totul altă dimensiune: **Statul ar putea fi impus de un cetățean/privat (intervenientul accesoriu) să-și exercite într-o manieră anume discreția și puterea suverană.** Însă, suveranitatea națională se exercită prin autoritățile publice concrete, în formele stabilite de Constituție și legi. În procedură de contencios administrativ persoana lezată în drepturi se judecă cu autoritatea publică. Un privat, care intervine în proces ca intervenient accesoriu, pe lângă această autoritate, nu poate să-i ia locul deoarece el nu poate să avanseze argumente care le-ar înlocui pe cele ale autorității publice. Argumentele care au determinat exercitarea discreției într-un mod anume (a adopta sau nu un act administrativ) din partea autorității publice nu emană de la intervenientul privat, de aceea el nu poate cunoaște și balansa toate interesele puse în joc și care au determinat adoptarea actului administrativ. **În această ordine de idei, admiterea situației că cetățeanul privat/intervenientul accesoriu argumentează logica actului administrativ prin apelul sau recursul său (în timp ce autoritatea administrativă adoptă o poziție contrară)** contravine art. 2 din Constituție, conform căreia "Nici o persoană particulară, nici o parte din popor, nici un grup social, nici un partid politic sau o altă formațiune obștească nu poate exercita puterea de stat în nume propriu."

5. În lipsa autorității publice care nu se constituie ca parte în procesul din instanța de apel sau recurs **contenciosul administrativ se transformă într-un contencios simplu, ceea ce contrazice esența acestei proceduri, căreia i s-a dedicat recent un Cod administrativ separat.** O asemenea situație contravine în consecință **principiului bunei administrări,** consacrat de mai mult timp în democrațiile europene, care este o garanție pentru cei administrați contra arbitrarului administrației, ceea ce concretizează rolul protector al acestui drept (administrativ), o **obligație și o sarcină susceptibilă să responsabilizeze actele administrative.**

În acest context, **dreptul la recurs al intervenientului accesoriu în lipsa recursului autorității administrative la care s-a alăturat,** care recunoaște astfel expres sau tacit legalitatea hotărârii, **contravine principiului bunei administrări,** sub aspectul

că contribuie la tergiversări nejustificate a procedurii administrative - unul din principalele defecte ale acesteia și sarcină de realizat a contenciosului administrativ, precum și nu-i protejează de cetățenii care au suferit în urma actului administrativ.

6. Exemplele din dreptul comparat (CtEDO, Franța, Germania, România) nu fac decât să susțină ideile noastre că intervenientului accesoriu, nu trebuie să aibă drept de a contesta hotărârea în lipsa exercitării acestui drept de către partea la care se alătură, inclusiv în situația în care prin această cale de atac sunt contrazise argumentele și poziția susținută de autoritatea publică care este parte în proces și care nu contestă hotărârea instanței inferioare. În acest sens, un exemplu neutru, dar elocvent este Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 43 al căreia acordă dreptul de a formula cerere de retrimiteră a unei hotărâri a Camerei în fața Marii Camere a CtEDO doar părților. Astfel, se precizează că cererea în discuție trebuie să fie făcută **numai de părți**, nu și de către eventualii **terți intervenienți** în proces ce au dobândit această calitate prin aplicarea dispozițiilor art.36 din Convenție.¹

În temeiul celor expuse, solicităm exercitarea controlului constituționalității și declararea drept neconstituțională a sintagmei "Intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția dreptului de a

" din art. 68 din Codul de Procedură Civilă, sub aspectul omisiunii de a excepta dreptul intervenientul accesoriu de a contesta hotărârea judecătorească în situația în care partea la care se alătură nu-și exercită dreptul de contestare, prin prisma corespunderii cu art. 1 (3), 2, 20 din Constituție.

Avocat

Vladimir Grosu

¹ Corneliu Bârsan, Convenția europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole. Vol.2, Ediția 2, p. 536.

Dosarul nr.3ra-12/2019

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (A. Arhip)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (M. Guzun, A. Malii, V. Buhnaci)

ÎNCHEIERE

03 aprilie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al
Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătoriai

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu
Victor Burduh

examinând cererea depusă de către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Vladimir Grosu cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Andrei Gosic privind contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La 03 ianuarie 2018, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Andrei Gosic privind contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că ordinul Ministrului Justiției nr. 924 din 27 octombrie 2017, publicat în Monitorul Oficial nr.383-388 din 03 noiembrie 2017, a fost emis cu încălcarea procedurii prevăzute de art. 14 alin. (6) din Legea privind executorii judecătorești nr. 113 din 17 iunie 2010, care prevede că, învestirea cu împuterniciri în cazul transferului executorului judecătoresc, la cererea acestuia, în circumscripția unei alte instanțe de judecată se face la propunerea Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, cu respectarea prevederilor alin.(2) lit. a)–d).

Astfel, în prealabil emiterii ordinului nr. 924 din 27 octombrie 2017 nu a fost obținut acordul Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești privind transferul executorului judecătoresc Andrei Gosic din circumscripția r-lui Călărași în circumscripția mun. Chișinău.

Totodată, actul administrativ contestat denotă și o ingerință nepermisă în activitatea Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești ca organ de autogestiune a profesiei executorilor judecătorești, deși, atât prin normele cuprinse în Legea privind executorii judecătorești nr. 113 din 17 iunie 2010, cât și prevederile statutare ale asociației este prevăzută lipsa raporturilor de subordonare în coraport cu autoritățile publice, precum și a principiilor de organizare și funcționare precum: autonomiei, legalității, conlucrării pentru rezolvarea problemelor de interes comun.

Operarea transferurilor de către Ministerul Justiției în lipsa propunerii CUNEJ, este de natură să periclitaze procedura de executare din teritoriu.

A menționat că la 14 noiembrie 2017 Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a depus în adresa Ministerului Justiției cerere prealabilă, solicitând anularea actului administrativ contestat. Întrucât în termenul prevăzut de lege Ministerul Justiției nu a soluționat cererea prealabilă recepționată, la 03 ianuarie 2018 a fost înaintată prezenta cerere de chemare în judecată.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului Ministrului Justiției nr. 924 din 27 octombrie 2017 „Cu privire la investirea cu împuterniciri de exercitare a activității de executare în circumscripția unei alte instanțe de judecată a executorului judecătorec Andrei Gosic în legătură cu transferul acestuia”.

Prin hotărârea din 19 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, fiind anulat ordinul Ministrului Justiției nr. 924 din 27 octombrie 2017 „Cu privire la investirea cu împuterniciri de exercitare a activității de executare în circumscripția unei alte instanțe de judecată a executorului judecătorec Andrei Gosic în legătură cu transferul acestuia”.

Prin decizia din 24 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de executorul judecătorec Andrei Gosic și Ministerul Justiției, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2018.

La 24 septembrie 2018, în termenul prevăzut de art. 434 alin.1 Cod de procedură civilă, intervenientul accesoriu, executorul judecătorec Andrei Gosic a declarat recurs împotriva deciziei din 24 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 19 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În susținerea recursului recurentul a indicat prevederile art. 432 alin.(2), lit.a), b), alin.(4) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a indicat dezacordul cu soluțiile instanțelor ierarhic inferioare și a redat circumstanțele de fapt indicate pe parcursul examinării cauzei.

La 15 octombrie 2018, în adresa intimațiilor Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și Ministerului Justiției, a fost expediată copia recursului declarat de executorul judecătorec Andrei Gosic, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs.

La 15 noiembrie 2018 Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a depus referință, solicitând declararea inadmisibilă a recursului adresat de intervenientul accesoriu, executorul judecătorec Andrei Gosic, așa cum temeiurile invocate de recurent sunt aceleași, cărora instanța de fond și instanța de apel deja le-a dat apreciere corespunzătoare. Cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 Cod de procedură civilă.

Prin încheierea din 06 martie 2019 a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de executorul judecătoresc Andrei Gosic, a fost considerat admisibil.

La data de 19 martie 2019, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Vladimir Grosu, a depus cerere cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate în vederea verificării constituționalității sintagmei „Intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția dreptului de a...” din art. 68 Cod de procedură civilă, sub aspectul omisiunii de a exercita dreptul intervenientului accesoriu de a contesta hotărârea judecătorească în situația în care partea la care se alătură nu-și exercită dreptul de contestare, prin prisma corespunderii cu art. 1 alin. (3), art. 2 și art. 20 din Constituția Republicii Moldova, cu sesizarea în acest sens a Curții Constituționale a Republicii Moldova.

Examinând cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate depusă de către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Vladimir Grosu, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată necesitatea ridicării excepției de neconstituționalitate cu sesizarea Curții Constituționale.

În conformitate cu art. 12¹ alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție;
- b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;
- c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;
- d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Conform paragrafului 82 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 09 februarie 2016, pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție, judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

În paragraful 83 din Hotărârea menționată, Curtea Constituțională a reținut că, verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă

a Curții Constituționale, iar judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la paragraful 82.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că sunt întrunite condițiile necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate stabilite în art. 12¹ alin. (2) Cod de procedură civilă și de Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 2 din 09 februarie 2016.

La caz, obiectul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate constituie prevederile art. 68 Codul de procedură civilă în partea ce vizează sintagma „Intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția dreptului de a...”.

Colegiul atestă că obiectul excepției de neconstituționalitate face parte din categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, excepția este ridicată de către avocatul Vladimir Grosu, în interesele Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, care este parte a prezentului litigiu, iar prevederile contestate sunt aplicabile cauzei.

Totodată, s-a constatat că o hotărâre anterioară a Curții Constituționale, având ca obiect prevederile invocate de solicitant nu există, motiv din care cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate urmează a fi admisă.

Instanța de recurs menționează că cererea de sesizare a Curții Constituționale privind verificarea constituționalității normelor indicate supra, depusă de către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Vladimir Grosu constituie o prerogativă a părții din proces.

Cu referire la acest aspect, Colegiul subliniază că obiectul recursului declarat de intervenientul accesoriu executorul judecătoresc Andrei Gosic, cu care a fost sesizată instanța de recurs îl constituie decizia din 24 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de executorul judecătoresc Andrei Gosic și Ministerul Justiției, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 februarie 2018, prin care s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, fiind anulat ordinul Ministrului Justiției nr. 924 din 27 octombrie 2017 „Cu privire la investirea cu împuterniciri de exercitare a activității de executare în circumscripția unei alte instanțe de judecată a executorului judecătoresc Andrei Gosic în legătură cu transferul acestuia” (f.d.174-180).

Prin urmare, prevederile legale a căror control constituțional se solicită de către avocatul Vladimir Grosu, în interesele Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești sunt pertinente soluționării litigiului dedus judecătii, ori excepția de neconstituționalitate este ridicată asupra prevederilor art. 68 Cod de procedură civilă, ce se referă la intervenientul accesoriu și drepturile și obligațiile acestuia.

Totodată, ca rezultat al admiterii cererii cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a amâna examinarea recursului în prezenta cauză, reieșind din dispozițiile art. 12¹ alin. (3) Cod de procedură civilă, conform cărora ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amână pledoariile.

În urma celor relatate Colegiul civil comercial și contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite cererea depusă de către avocatul Vladimir Grosu, în interesele Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „Intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția dreptului de a...” din art. 68 Cod de procedură civilă, cu amânarea examinării recursului până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu art. 12¹, art. 269 - 270 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se admite cererea depusă de către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Vladimir Grosu, privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Se transmite Curții Constituționale cererea depusă de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Vladimir Grosu privind controlul constituționalității prevederilor art. 68 Cod de procedură civilă.

Se amână examinarea recursului declarat de către intervenientul accesoriu, executorul judecătoresc Andrei Gosic, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Andrei Gosic privind contestarea actului administrativ, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

/semnătura/

/semnătura/

/semnătura/

/semnătura/

/semnătura/

Valeriu Doagă

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

Victor Burduh

Copia corespunde originalului,
judecător

Victor Burduh